

Fotoğraflar Vedat Anık

SİBEL ORAL

O sertliği sakınmadım yazarken.

Derdi olanları seviyorum; insan olmakla, yazar olmakla, vicdanlı ve adil olmakla dertleri olan hikâyelerin peşinden gidenleri.

SEMİH GÜMÜŞ

Beni Beklerken senin ilk kitabın ve yeniden yayımlandı. Bu kez gözden geçirilmiş biçimiyle. **Beni Beklerken**'i bir gençlik romanı olarak mı okumalıyız?

Evet, hem "ilk" hem de "gençlik" romanı olarak. **Beni Beklerken** bir "günlük" gibiydi önceleri ya da asla alıcısına ulaşmayacak bir mektuptu. Diyeceğim, roman olsun diye yazılmadı ama evet, bittiğinde bir romandı. Tüm günahları, gençliği ve o gençliğin verdiği güzel acemiliğiyle.

Beni Beklerken ilk yayımlandığında sanırım özellikle genç okurlardan olumlu tepkiler aldı. Romanın kahramanı Özlem ve arkadaşı Duygu'nun hikâyesi mi etkileyici oldu?

Arayışla, özlemle, beklemek ve ölümle sınanmış bir gençlik döneminden sonra açılan yarasını herkese göstermek isteyen bir kızın ve aynı sınanmışlıklarla yarasını kendine saklayarak o yarayı kendine ayna yapan, kendini o yarayı yalayarak büyüten bir diğer kızın hikâyesi. Yaralamayla yaralanmanın, varlıkla yokluğun, azlık-

la çokluğun hikâyesi. Hepsi özellikle o gençlik yıllarının sertliğiyle büyütüyor insanı, ben o sertliği sakınmadım sanırım yazarken. Zaten yapamazdım, çünkü benim de gençliğim sert geçti. Sert gerçektir, sanırım buydu okurları etkileyen. **Önceden yayımlanmış kitabını yeniden ele alıp düzeltir ve değiştirirken yazarın tutumu nasıl olmalıdır, sen **Beni Beklerken**'in ilk haline nasıl yaklaştın?**

Ürkek. Sanırım en doğru kelime bu. Yıllar sonra yeniden okuduğumda neredeyse yirmi yıl öncesi-ne gittim. O zamanki kaygılarımla